

De Erfarne: Ole fra Fredericia (afsnit 1 af 6)

Om podcasten

Link til [podcasten De Erfarne](#)

I første sæson af "De Erfarne" (afsnit 1 til 6) fortæller seks vidt forskellige mennesker om deres tanker, drømme og håb for de sidste år af deres arbejdsliv og overgangen til pensionisttilværelsen. Lyt med og bliv klogere på seniorordninger, arbejdsglæde, trivsel, pension, senkarriere og seniorarbejdsliv.

"Jeg kunne været blevet et år mere. Eller to eller tre". I dette afsnit af De Erfarne skal du møde Ole fra Fredericia. Han fortæller om sit lange arbejdsliv i finansbranchen, og om hvordan det er endelig at have besluttet sig for at være pensionist. For hvornår ved man egentligt, at man er klar til at gå på pension? Jørgen besluttede sig for en dato og meldte den ud i god tid. Men hvad gør man så, hvis man skulle ombestemme sig? Og hvordan kan man blive bedre til at drømme stort, når det kommer til de sidste år i arbejdslivet?

"De Erfarne" er produceret i forbindelse med projektet Seniorpraksis ved Center for Humanistisk Sundhedsforskning af Marie Gorm Larsen med hjælp fra Louise Folker, Line Steen Bygballe og Aske Juul Lassen. Podcasten er støttet af Velliv Foreningen.

Hvis du har ris, ros eller kommentarer til podcasten, så kontakt endelig Marie Larsen, tlf. 24 89 70 07 eller på mail mgl@hum.ku.dk

Læs mere om forskningsprojektet på [projekthjemmesiden](#).

Indholdet af podcasten

Ole: Jeg kunne måske godt være blevet et år eller to eller tre måske. Hvis de rette tanker havde været født.

(Baggrundsstøj fra stuen hjemme hos Ole)

Ole: Nu ved jeg ikke hvor du – vil du sidde heroppe for bordenden?

Marie: Ja, det lyder meget fint.

Ole: Eller skal vi sidde over for hinanden?

Marie: Ja, over for hinanden ville være bedst faktisk.

Ole: Godt, jamen så sidder du her.

(Oles telefon ringer)

Ole: Hej, jeg sidder lige midt i en vigtig – jeg er med i sådan en podcast. Marie fra Københavns Universitet er kørt hele vejen for at lave et interview med mig.

Marie (voice-over): Du lytter til De Erfarne - en podcastserie i seks afsnit, hvor seks vidt forskellige mennesker fortæller om den sidste del af deres arbejdsliv. I det her afsnit af De Erfarne skal du møde Ole. Jeg besøger ham i et villakvarter i Fredericia, hvor han bor sammen med sin kone. Mens vi sidder i deres stue og drikker kaffe og spiser æbler fra haven, fortæller Ole mig om sit lange arbejdsliv i finansbranchen og om, hvordan det er endelig at have besluttet sig for at være pensionist.

Ole: Ja, men jeg hedder jo Ole Lange. Jeg bor her i Fredericia sammen med min kone, der hedder Lone. Og vi er 65 år begge to og fylder senere på året 66, hvor vi skal til at søge folkepension, så det glæder vi os rigtig meget til. Jamen jeg har arbejdet i den finansielle sektor i- altid. Jeg var været 10 år i Danske Bank, 20 år i Nordea, og så har jeg været i 15-16 år i Middelfart Sparekasse. Og jeg har været pensionschef i Sparekassen, vi har været tre ansatte i sådan en lille pensionsgruppe, som har med kundekontakt at gøre, og det har altid været benzin på min motor. Det har været det her med at have kontakt med kunderne og få en snak med dem om- At kunne give dem et godt råd - hvad er godt for den enkelte kunde? Og det synes jeg altid har været fantastisk spændende.

(Baggrundsstøj fra stuen hjemme hos Ole)

Ole: Nu skal jeg lige give dig en kop.

Marie: Ja tak.

Ole: Jeg kan fortælle dig, hvordan dit liv økonomisk set ser ud med et stykke papir og en blyant ganske enkelt ved at visualisere det. Og det skal ikke gøres kompliceret, det skal nemlig gøres

enkelt, fordi det der betyder noget, det er: Hvad er det, du vil? Hvad er det, du lægger vægt på, eller vores kunder lægger vægt på? Det vil jeg gerne bruge noget tid på. Det er bare ikke det, der er rådgivningen i dag. I dag er rådgivningen at tage alle de økonomiske data og hælde dem ind i en computer og så få et skærmbillede. Men at sidde og snakke med skærmen, det bryder jeg mig ikke særlig meget om. Det var hellere sådan her - og så vi sådan en tegning, der ikke lige kan vise det. Dokumentationskravene over for den rådgivning, man giver, er kolossalt store. Og de er ikke blevet mindre i de senere år. Og de der krav - jeg kunne godt leve op til dem. Jeg følte bare, at hvis jeg skulle det, så ville der gå noget fra mig. Altså den der pædagogiske evne, jeg har til at fortælle kunderne, til at fortælle kollegerne, hvordan tingene hænger sammen, det kunne jeg ikke gøre via en skærm. Og jeg tror, når jeg sådan reflekterer rigtig grundigt over det, at det er en af de grunde til, at jeg sagde: "Nu skal jeg på pension".

(Kaffen brygges i køkkenet, tallerkner og kaffekopper findes frem)

Lone (Oles kone): Ole hvad for nogle skal vi tage- Har du taget noget ud? Nej, det har du ikke. Hvad for nogle skal vi tage, de her? Eller bare de almindelige?

Ole: Vi tager dem her.

Ole: I forbindelse med at jeg beslutter at gå på pension der i august-september '19, så har jeg selvfølgelig en snak med min chef, og det er vicedirektør Peter Møller i Sparekassen, og vi har selvfølgelig haft en snak om det her mange gange inden da. Men på det her tidspunkt der var jeg ved at være så klar i mælet, at jeg sagde: "Ej, nu er det altså nu, jeg vil holde". Men Peter Møller han sagde: "Ah, du kan da godt snuppe en sæson til, ah men prøv at - ork, der er masser af god arbejdskraft i dig endnu". Men, ej, jeg følte, at tiden den var kommet, og det havde noget at gøre med de lovkrav, som kom buldrende ind over sektoren, og... ej. Jeg var klar til at sige, at det var nu. Og så ville jeg gerne holde der pr. 30. april, fordi så gik vi foråret i møde, og... Foråret og sommeren, og jeg kunne begynde at skrive et nyt kapitel i den store bog. Så derfor blev det - tilløbet blev rigtig langt, og det har jeg måske lidt fortrudt, det burde jeg ikke have gjort. Fordi det der med at sige det i så god tid, da jeg stadig kom, at - man bliver valgt fra, og en af de øvrige blev valgt til. Og det var sådan en lidt mærkelig fornemmelse. Jeg kender sådan set alle i hele organisationen, og vi har været vant til at have - jeg plejer at have et samarbejde med den og den og den. Og lige pludselig så var det samarbejde væk. De ved jo godt, at nu holder vedkommende, så det er ikke dig, vi bygger på. Nej, og det er også fint nok, det ikke er det, men man er der jo stadigvæk. Og jeg skal stadigvæk lave noget, fordi jeg får stadigvæk min løn og ting og sager. Så jeg skulle ikke bare læne mig tilbage og sige: "Nå, nu skal jeg ikke lave noget," og så lade de andre lave det hele. Næ. Så... Det synes jeg faktisk var en lidt mærkelig oplevelse. Jeg havde ikke troet, den ville komme. Men altså, ja. Nu skal vi selvfølgelig heller ikke gøre det værre, end det er. Men

sådan, følelsen, den er der. Det her med at føle, at man er... Her er man med, og så her, så bliver du meldt ud. Så bliver man sådan lidt presset lidt ud i - bliver marginaliseret. Det synes jeg egentlig ikke var en særlig god måde at... opleve det på.

Ole: Da det sådan var blevet kendt, at jeg ville holde der pr. 30. april '20, så var en af vores afdelingsdirektører, en af vores rigtig store filialer, han sagde: "Ja, men..." Eller han tilbød mig, han sagde: "Ved du hvad, du behøves da ikke at holde endnu, du kan da få en - du kan da bare blive ansat her hos os. Så kan du arbejde med pension og rådgivning og det, som du gerne vil, og det, som du er god til, og ting og sager. Og så kan du gøre det på konsulentbasis, og vi kunne måske gøre det to dage om ugen eller..." Jamen, ork, alle muligheder var åbne! Og det var jo rigtigt, at det var jo fuldstændig flatterende, og det var smigrende, at han kom og sagde det. Jeg er sikker på, at han også mente det. Men jeg følte alligevel, at der var nogle andre ting, jeg ville vælge til. Og så var jeg nødt til at vælge det fra. Men smigrende er det! Og man bliver jo stolt indvendigt og siger: "Hold da fast. Nå, det må jeg nok sige". Det havde jeg ikke lige overvejet, at han kunne komme med sådan et bud, men... Sådan efter modne overvejelser så tænkte jeg: "Ej, ej. Det skal jeg ikke". Og hvordan skulle det så - så man spørge sig selv: Hvordan Søren skulle det så - hvordan skulle det være sket? For det første så skulle man have haft det her - jeg skulle, andre skulle - have haft det her ind i et mind-set før. Hvis det nu havde været et halvt år eller et helt år før, at man da havde sagt, en eller anden havde sagt: "Nu er du færdig med at have det her job. Kunne det være - vi vil godt stadigvæk udnytte noget af det, du kan på et andet plan, et andet job. Kunne det være noget?" Så kunne man lave sådan en brainstorming på det og smidt nogle idéer på bordet, og... Alle kunne have gjort et eller andet. Og så kunne idéerne være født deraf. Så kunne det lade sig gøre. Men når man er så langt i processen, at - også mentalt, jeg var klar til at vælge noget andet til og det her skulle vælges - Sparekassen skulle vælges fra. Det var også derfor, at jeg ikke - selvom han kom og sagde det så sent som, meget meget sent i forløbet - så ej. Jeg kan ikke... Nej, løbet var kørt. Så, men havde det været før. Så hvis man endelig skulle gøre noget, så skulle man jo et år før, man går på pension eller et halvt år, et eller andet. Så skulle man jo bruge noget energi på at - hvis man har lyst til at fortsætte - på at forme det på en eller anden vis. Og jeg har ikke nogen opskrifter på det, men lige der i min situation kunne det godt være formet. Det kunne det. Og jeg tror faktisk også godt, at det kunne lade sig gøre. Nu - det er no-go.

(Baggrundsstøj fra stuen hjemme hos Ole)

Marie: Vil du ikke lige prøve at fortælle mig, bare lige sådan overordnet, hvis du skulle blive ved med at arbejde der, hvad skulle det så være? Hvad havde du lyst til?

Ole: Ja, men så skulle det bare være det her med pen og blæk, og altså... At give vores kunder eller interessenter en fornemmelse af: Hvad er det egentlig, det her det går ud på? Altså... Det er jo

ikke raketvidenskab, det er det i virkeligheden ikke. Men der hvor problemerne opstår, det er jo, at man skal have det ned i nogle strukturer, hvor det er, at kunderne også kan forstå det. Og der er jo kæmpe forskel på folk, på Poul og Per. Men min evne den er, at jeg forklare kunderne, at hvis du har den her indkomst i dag, nu falder indkomsten herfra og hertil, hvad har du tænkt dig at gøre? Og her, i det der spændingsfelt når jeg stiller spørgsmålet: "Hvad forestiller du dig?" Det er jo dér, det bliver interessant. Fordi så siger kunderne: "Jamen... Så sælger vi vores hus, eller vi gør nogle andre ting". "Ja, man kunne jo også...", og det er jo der, jeg skal bruge min faglighed og sige: "Men du kan også gøre de og de ting her". Eller, ja. "Jamen, det kunne sgu godt være". Problemet er jo selvfølgelig, at vi har 80.000 kunder, ikke, og man skal ud og ramme mere end én ad gangen. Man kunne jo lave - nåja, man kunne jo lave nogle workshops og invitere 20 kunder ad gangen ind til nogle workshops og sige: "Kom nu her, jeg skal lige fortælle jer..." "Ej, det var faktisk interessant". (Griner). Ja. Nej, det var noget værre noget. (Der grines). Ej, den skulle jeg have tænkt over noget før. Det kunne jeg fandme godt have gjort. Faktisk. Men det er dét. Men det er fantasien, det er idéen, det er - og hvordan er det lige, man får den? Den får du kun, hvis du bliver-kommer ind i sådan en interaktion... Ja. Og det kunne faktisk godt have været... Det kunne man godt. Det tror jeg faktisk godt, man kunne.

Marie: Men hvad så, er det for sent nu?

Ole: Ja, ja, det tror jeg, det er. Det tror jeg, det er. Hvis jeg havde villet have haft muligheden. Men jeg følte, at jeg på det tidspunkt, jeg var nødt til at vælge det her fra for at vælge noget andet noget til. Og jeg var blevet så meget klar over, at - at det her med at vælge de her ting til, med det jeg gerne ville, med det frivillige arbejde og børnebørnene og alt det her og så selvfølgelig bare nyde tilværelsens ulidelige lethed... At det var tiden var kommet.

(I haven hjemme hos Ole. Plæneklipperen tændes)

Ole: Du kan godt se, jeg blev jo ikke færdig igår.

Marie: Så er den der.

Ole: Så (griner)

Marie: Så (griner). Der skal også - altså der skal nogle timer til med den her store plæne!

Ole: Ja. Ja - ja.

Lone: Ja, og den går jo hele vejen...

Ole: Men jeg er da også sådan - jeg er da også overrasket over, jeg er da også overrasket over, at nu her sådan fire måneder efter, at - hvor lidt det egentlig - eller... Det betyder mindre og mindre, det man har været. Det synes jeg er helt - det synes jeg er helt vildt overraskende, at så er det her og nu, der betyder noget. Det havde jeg ikke - jeg havde troet, at jeg ville dvæle meget mere i fortiden, end jeg rent faktisk gør. Jeg ville have troet, at jeg ville have slæbt det med. Det gjorde jeg ikke. Slet ikke. Jeg havde ikke troet, at jeg kunne lægge det fra mig. Men ved du hvad..? (griner) I det øjeblik at ens computer den er blevet rensset, der er ikke mere på den, du har ingen adgang til noget, ved du hvad? Så er du ude!

Marie: Så er der ikke mere at gøre. Så er man bare - ?

Ole: Nej. Det er der bare ikke. Og det havde jeg jo troet. På en eller anden mærkelig måde. En eller anden dum måde, at - jamen det kunne jeg sgu da stadigvæk godt lige holde lidt hånd i hanke med, jeg kunne godt lige ringe rundt, jeg kender så mange, jeg kunne godt lige ringe lidt rundt og... Ej. Det kan man ikke. Jeg kan ikke. Så. Og når man ikke kan det, så er man også bare nødt til at sige, at så er det jo det her, man skal være i. Og det øver jeg mig på hver dag. Hver dag. Og det bliver bedre. Og bedre. Og på et eller andet tidspunkt så lærer man det sikkert også.

Marie: Så bliver du en stjernepensionist?

Ole: Ja (Der grines). Det - åh, det kunne jeg ikke have sagt bedre selv. (Griner) Åh ha, for søren da.

(Baggrundsstøj fra haven hjemme hos Ole)

Ole: Og så har du fået lyd med af min elklipper her, det er da vældig-

Marie: Ja, præcis. Man skal jo gerne lige kunne høre, hvor vi er.

Lone: Ja.

Ole: Ja, det er sådan en rigtig reportage-stil, ikke.

Marie: Jo, lige præcis.

Ole: Ej, det er måske nok sådan i bund og grund friheden. Nu er jeg langt om længe (griner) i gåseøjne blevet min egen herre. Nu er det mig, der bestemmer. Om jeg vil noget, eller jeg ikke vil noget. Og det er jo også en værdi. Så. Nu tror simpelthen bare, at nu vil jeg bare selv bestemme. Og nu er der ikke andre, der skal - altså jeg har sådan set i næsten alle årene været underlagt af, at kolleger og alle mulige andre lægger aftaler ind i min kalender. De kunne sige: "Nå, kan du komme til et møde den og den dag kl. det og det?" Fint, så accepterer jeg den selvfølgelig. Det ved jeg

godt, det skal jeg selv gøre, jeg kunne bare lade være med at acceptere den. Men alle propper bare ind i min kalender. Nu er det alene mig! Nu er det alene mig, som lægger i kalenderen. Det betyder noget. Det betyder virkelig - det betyder rigtig meget.

(Baggrundsstøj fra haven hjemme hos Ole)

Ole: Nå, jeg troede, Lone hun sad der, hun er nok gået. Det er naboen, der klipper. Skal du have et æble?

Marie: Er de modne allerede?

Ole: Ah.

Lone: Jeg har da lige spist et.

Marie: Nå, men det vil jeg da gerne. De ser flotte ud.

Ole: Vi skal nok lige finde et, der er rigtig rødt.

Marie: Hold da op, der er mange i år.

Lone: Ja.

Ole: Her var et.

Marie: Tak. Ej, hvor lækkert.

Lone: Nu må der jo ikke være noget i.

Ole: Så må du lige bide ud -

Marie: Nå, det kan være, der lige var en lille orm. Jeg bider uden om ormehullet.

Ole: Ja, bid - ej, hvor er der mange, det er simpelthen... Jeg går og piller dem af, dem der er sådan nogle huller i. Fordi så bliver der plads til - så bliver der bedre plads til de andre. Men det er jo ærgerligt.

Marie: Tak. Ej, der er mange gode. Dem tager jeg med på togturen. (Der grines) Det er dejligt. Hva, skal I være ude resten af dagen?

Ole: Det tror jeg, vi skal-

Lone: Ja, Ole han er her altid. Jeg kan altid finde ham her et eller andet sted. (Der grines).

Ole: Og nu kan vi sætte os ned på terrassen...

Marie (voice-over): Du har lyttet til De Erfarne - fortællinger fra sidste del af arbejdslivet. Podcasten er produceret af mig, Marie Gorm Larsen, med hjælp fra Louise Folker, Aske Juul Lassen og Line Steen Bygballe. Podcastserien De Erfarne er en del af forskningsprojektet Seniorpraksis, som hører hjemme hos Center for Humanistisk Sundhedsforskning ved Københavns Universitet. Det her var første afsnit af podcastserien med fortællinger fra den sidste del af arbejdslivet. Du kan finde de andre afsnit og få mere viden om vores projekt på erfarne.ku.dk. Vi har fået støtte af Velliv Foreningen, og Jonas Frausing har lavet den fine musik. Vi vil gerne sige tusind tak til Ole, Jørgen, Inga, Ivan, Henrik, Lars og alle de andre, som har givet deres viden til projektet. Uden jer, ingen fortællinger.